

РЕШЕНИЕ

№ 3581

гр. София, 10.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 04.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Кузманова, като разгледа дело номер **4587** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. Закона за българските лични документи (ЗБЛД).

Образувано по жалбата от Л. С. М., срещу Заповед № ЗДС – 2609/15.04.2010 г., издадена от заместник – директор на СДВР, с която на оспорващия е наложена забрана, на основание чл. 75, т. 6 ЗБЛД да напуска страната.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с упълномощен адвокат, като поддържа жалбата. Позовава се на Директива 2004/38/ ЕО. Не заявява претенция за присъждане на разноски за водене на делото.

Ответникът – заместник - директор на С. Д. на В. Р. не се представлява в съдебното производство и не е изразил становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства, приема следното.

С издадена от заместник – директор на СДВР Заповед № ЗДС – 2609/15.04.2010 г. на жалбоподателя М. е наложена ПАМ „забрана за напускане на страната”, на основание чл. 75, т. 6 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД). Тази заповед е била обжалвана по административен ред в определения в чл. 84, ал. 1 АПК срок с жалба от 10.05.2010 г. (л. 21), но до 10.06.2010 г. органът, издал същата не се е произнесъл с изричен акт. Забраната е наложена във връзка с направено от частен съдебен изпълнител искане, въз основа на издаден

изпълнителен лист, с който е установено изискуемо задължение на лицето в размер над 5 000 лева, заедно със съответните лихви.

Жалбоподателят оспорва заповедта, с която е наложена ограничителната мярка като твърди, че материалноправната разпоредба на чл. 75, т. 6 ЗБЛД противоречи на чл. 27, ал. 1 от Директива 2004/38/ЕО.

Предвид данните за депозиране на искането до административния орган подадената на 15.06.2010 г. до Съда жалба от пряко засегнатото лице е процесуално допустима за разглеждане. По същество жалбата е основателна.

Разпоредбата на чл. 75, т. 6 ЗБЛД задължава компетентния административен орган (чл. 78, ал. 1 с.з.) да не разрешава напускане на страната на лица – български граждани, които не изпълняват подлежащ на принудително изпълнение съдебен акт, по силата на който са осъдени да заплатят парично задължение в големи размери към български физически и юридически лица или чуждестранни лица, освен ако представят надлежно обезпечение. С тази норма на практика е въведено ограничаване на правото на излизане от държава – членка, като част от правото на свободно движение (чл. 21 от Договора за функционирането на Европейския съюз, предишен чл. 18 ДЕО). Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, от 29 април 2004 г. урежда правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите – членки. По смисъла на чл. 2, ал. 1 от Директивата жалбоподателят безспорно е гражданин на Съюза и като такъв е бенефициент на правата, които урежда тя (чл. 3, т. 1). С чл. 6, т. 1 на Договора за Европейския съюз (в сила от 01.12.2009 г.) на Хартата на основните права на Европейския съюз, от 07.12. 2000 г. е призната същата юридическа сила като на учредителните договори. Хартата от своя страна също гарантира правото на свободно движение и пребиваване. Определеният в чл. 40 от Директивата срок за нейното въвеждане (транспониране) в националните законодателства на отделните държави – членки е бил до 30 април, 2006 г. Считано от 01.01.2007 г. Република Б е член на ЕС и нормите на Общностното право се ползват с предимство пред тези от вътрешното право, които им противоречат. Към датата на издаване на оспорената срокът за транспониране на директивата и по отношение на РБ е изтекъл, но въпреки това текстът на т. 6, чл. 75 ЗБЛД, като противоречащ на установеното свободно движение и пребиваване на територията на държавите–членки, на гражданите на ЕС и на членовете на техните семейства продължава да се прилага.

Чл. 27 от Директива 2004/38/ЕО предоставя възможност на държавите–членки, при спазване на разпоредбите на Глава VI да ограничат свободата на движение и пребиваване на граждани на Съюза и на членове на техните семейства, независимо от националността им, от съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве. Предприетите от такива съображения мерки трябва да съответстват на принципа на пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на въпросното лице. Изрично е уточнено, че личното поведение на конкретно

лице трябва да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото, както и че мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция са неприемливи. С изречение второ на чл. 27, ал. 1 е въведена изрична забрана за позоваване на съображения за обществен ред, обществената сигурност или общественото здраве, за икономически цели. Ограничаването на свободата на движение на жалбоподателя, каквото представлява наложената спрямо него, в нарушение на установената в чл. 27, ал. 1, изр. второ забрана, служи за удовлетворяване на икономически цели и интереси на частен гражданскоправен субект. разпоредбата на чл. 27, ал. 1 е непосредствено приложима по отношение на всички субекти на правото, вкл. и на частните лица, тъй като несъобразяването с нея води до нарушаване на едно от основните права – правото на свободно придвижване. Същата е формулирана ясно и урежда конкретните хипотези, при наличието на които Държавата може да се отклони от принципа. Разпоредбата несъмнено има ограничен директен ефект, понеже засяга неравнопоставени правоотношения, каквито са тези между физическите лица, граждани на държава – членка на ЕС и самата държава. След като установените с общностната норма условия за прилагане на ограниченията на свободата на движение не са транспонирани своевременно в специалния ЗБЛД, Съдът е овластен да изключи приложението на нормата на чл. 75, т. 6 от закона, като пряко противоречаща на общностната разпоредба. В случая, с нормата на чл. 75, т. 6 ЗБЛД е въведено ограничаване на правото на излизане от държава – членка, като част от правото на свободно движение (чл. 21 от Договора за функционирането на Европейския съюз, предишен чл. 18 ДЕО). Основанията за предвиденото в ЗБЛД ограничаване не са предвидени в директивата, поради което пряко ѝ противоречат. Поради това, предвиденото в чл. 75, т. 6 ЗБЛД ограничаване на правото на свободно движение на територията на държавите – членки на ЕС не следва да бъде прилагано.

С оглед изложените съображения Административен съд С. – град, 14 състав намира, че следва да отмени оспорената заповед в частта, с която е ограничено правото на жалбоподателя да се движи и да пребивава свободно на територията на държавите – членки.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 АПК Административен съд С. - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Л. С. М. Заповед № ЗДС – 2609/15.04.2010 г., издадена от заместник – директор на СДВР в частта, с която е ограничено правото на жалбоподателя да се движи и да пребивава свободно на територията на държавите – членки.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния

административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.